

[Gert Petersen.]

erkender, at som dette folketing er sammensat, er den socialistiske linje i mindretal. Den lader sig ikke realisere her og nu, og det går ud over 150.000 arbejdsløse og 100.000 andre. Men det, at en socialistisk linje ikke lader sig realisere her og nu, skal vel ikke betyde, at den mest reaktionære udgave af borgerlig politik skal sættes i stedet. Der er trods alt nogen forskel på det, vi plejer at kalde de borgerlige partier. Nogle er i hvert fald klogere end andre; de vil selv sige mere ansvarsbevidste.

Jeg er ligeglad med, hvad man kalder det, men enkelte borgerlige partier plejer i det mindste at forstå, at der er grænser for, hvilket hovmod og arrogance man kan stille til skue. Statsministerens parti er selvsagt ikke at finde blandt disse, men andre er, og det er til dem, jeg appellerer: hold jer fra denne statsminister!

Hvis udgangen på den komplicerede situation bliver sådan, som jeg netop antydede, vil den siddende regering meget hurtigt løbe ind i afgørende vanskeligheder. Allerede dækningen af den falske check, der blev udstedt i form af skattelettelse, ligger og venter som et isbjerg forude, og regeringen styres som et andet Titanic lige henimod isbjerget. Man har også en vis fornemmelse af panik blandt mandskabet. Jeg mener, at der er nogle konservative, der allerede så småt er begyndt at gå i bådene — eller i båden — nu kan de jo være der.

Medmindre den store højreblok dannes — og det ville af gode grunde, som jeg har talt om, være aldeles katastrofalt — synes jeg, at regeringen bør tage sit gode tøj og gå nu, straks. Hvis den bliver siddende — og det er også sagt til socialdemokratiet, jeg undrede mig meget over den udtalelse, hr. Kjeld Olesen kom med om, at socialdemokratiet ikke ville stemme for en mistillidsdagsorden til denne regering — forsinkes løsningen af de presserende problemer endnu i flere måneder. Jeg tror, at forsinkelsen bliver langt værre, hvis regeringen bliver siddende, fordi man vil løbe ind i alle disse vanskeligheder, som vi alle kan se, i løbet af nogle få uger, end hvis regeringen går af nu og der så beslaglægges nogle dage til egentlige regeringsforhandlinger.

Hvorfor ser man ikke sandheden i øjnene, også i socialdemokratiet, når jeg tager det in mente, som hr. Kjeld Olesen sagde, og som jeg må sige forbløffede mig ganske overordentligt.

Hvis landet overhovedet skal regeres og ikke bare kastes rundt af bølgerne i et oprørt hav, er der egentlig kun to alternativer: enten en højreblok — og den kan jo nok gribe fat om roret, men til gengæld vil den styre skibet lige ind i orkanen — eller dannelse af den regering, der kan få det største mindretal bag sig og dermed har bedst udsigt til ikke at få et flertal imod sig. Og medmindre det modsatte bliver bevist, er jeg overbevist om, at det må være en socialdemokratisk mindretalsregering eller en mindretalsregering under socialdemokratisk ledelse.

Socialistisk folkeparti er ikke kommet til det resultat bare af disse parlamentariske grunde og aldeles ikke, fordi vi i ét og alt er enige med socialdemokratiet. Vi er særdeles uenige med socialdemokratiet om NATO, om fællesmarkedsmedlemskabet og EF-politikken og i øvrigt også om visse punkter i den økonomiske politik, som socialdemokratiet gik til valg på. Men vi anser situationen for at være dødsensalvorlig, menneskeligt for de arbejdsløse, pensionisterne, de uddannelsessøgende og mange andre og politisk også for den demokratiske styreform. Vi tror inden for SF aldeles ikke, at socialistiske kræfter vil profitere af, at situationen bliver endnu alvorligere. Vi tror, at det er en helt forkert teori, hvis nogen har den. Al historisk erfaring fra Vesteuropa viser tværtimod, at de meget alvorlige situationer på arbejdsmarkedet osv. snarere fører til en højrebølge og til, at det er højrekræfterne, som profiterer. Derimod tror vi, for at sige det helt åbent, at vi vil vinde politisk, hvis de hundredetusinder af nødstedte i vores samfund kan mærke, at vi kommer dem til hjælp, og det gør vi ikke, det gør vi ikke, hr. Kjeld Olesen, ved at holde den nuværende regering ved magten, men vi har en lille chance for at gøre det, hvis det største af de partier, der har tilknytning til arbejderbevægelsen, undersøger mulighederne for at overtage regeringsansvaret og, hvis det er muligt, overtager det.

Man kan indvende, og jeg forstår så udmærket godt indvendingen, at et arbej-